

zonde des levens weg; en al ontlasttet ge hem van de zondeaanvangen der jeugd; och, ook daarmee zou zijn ziel nog niet van onder den druk uit zijn, want hij voelt, hij tast het telkens klaarder: die zonde zit in hem, in zijn natuur, in zijn oorsprongen, en zelfs al gaat hij tot in zijn geboorte en zijn ontvangenis terug, dan nóg is het plekje niet te vinden, waar hij ooit vrij voor zijn God zou hebben gestaan.

En even deswege kan een kind van God, dat nauwer leeft, dan ook niet meer hooren van die algemeene fanfares op het Kerstfeest. Hem walgt van dit brood der algemeenheden en der oppervlakkigheden. En hij dorst weer naar werkelijkheid, en klemt zich weer aan de eenvoudige historie, en kleeft met zijn ziel weer aan de verborgenheid der Godzaligheid, en tuurt en staart maar aldoor op die feiten, op die onuitsprekelijke daadzaken: op die *ontvangenis*; op dat *geboren* worden; op dat een *kindeke* zijn.

En nu, die diepte der goddelijke liefde in Jezus saâm-vattend met die diepte der goddelooze onheiligheid in zijn eigen existentie, o, nu gaat hem de dageraad van den eeuwigen morgen voor zijn ziel op en jubelt het alles daarbinnen: Mijn Goël, mijn Broeder, mijn Losser, *mijn* God!
